

LA CAMPANA DE GRACIA

LOS CONSUMS.

Medi per no pagar dret esposantse á anar de tort.

L' ESTRELLA AB QUA.

ixó faltava no més! Una estrella ab qua.

Pero ab quina qua! una qua que cada dia creix, al revés de la *bolsa* d' Espanya, que cada dia va mes de baixa.

Las donas s' esberan y recordan la profecia de Sant Vicens Ferrer. ¡Ah! si; any de sanch será aquest, any de peste, any... de consums, en fi, y de sellos de guerra... ¿Voléu mes desgracias juntas?

Los sabis l' analisan ab l' ajuda dels telescopis y asseguran que estant formada como está d' ácit carbónich, si s' acostava molt á la terra, ¡bona nit y bon' hora! tots los habitants del nostre planeta quedarian asfixiats, sense sobreviure'ls un sol enterra-morts, per donar-los alló que tant agrada als neos, y que 'n diuhen terra sagrada.

Los militars la miran ab carinyo, comparant-la ab las estrellas dels seus uniformes. ¿Qui negará que desde l' estrella de un subcontinent fins á la de un brigadier totas portan qua? Lo que desitjan tots ells es que la qua creixi una mica cada dia, fins á desapareixe totalment per donar lloch á un entorxat, ab totas las sevas legítimas y lógicas consecuencias.

Lo ministre d' Hisenda l' únich que sent es no poder contar la potencia fosfórica de la qua del cometa, per determinar lo número de sellos de cinch céntims que l'hi corresponen, per ostentarse de nit sobre del cel d' Espanya.

Y en fi, tothom al véurela tira 'ls seus càlculs mes ó menos fundats, mes ó menos racionals y mes ó menos adequats al gust de qui 'ls fabrica.

* *

Si 'ns trobessem á l' Edat mitja, en aquells temps en que hi havia astrólechs que vivint solitaris com las olivas en las torres de un castell, endavinavan lo porvenir dels homes, llegintlo en las estrellas, seria curiós sentirlos explicar lo significat exacte del cometa que avuy dia 's passeja pèl firmament.

En aquells temps tothom tenia la seva estrella.

Brillava l' estrella mèva: jo era guerrero y 'm trobava lluytant contra 'ls moros en terras llunyas; la mèva senyora somreya plena de satisfacció al escoltar al astrólech que l'hi deya, que 'l llorer de la victoria coronava lo meu front.

Succehia pèl contrari que un negre núvol la cubria... ¡Ay! llavors llágrimas y gemechs... Era que jo havia mort de una llansada: ja may mes tornaria á veure 'l castell dels meus antepassats, may mes tornaria á penjar cap vassall en la forca de la torre del homenatge... ¡Tot s' havia acabat pera mi! La mèva estrella era á la posta.

Y quan eixian como are estrellas ab qua, no podian faltar desgracias y catástrofes, en un lloch ó altre del mon, s' enten; y encare que lo estrany y lo miraculós hauria sigut que per tot arréu regnés la pau y felicitat, las desgracias y catástrofes precedidas de una estrella ab qua 's veyan mes claras, y tothom al sentirselas á sobre, 's recordava del signo que las havia anunciadas.

Y com que encare que 'ls temps cambihin, no cambian at ells totas las cosas, avuy que ja ningú 's recorda de la seva estrella, mentres no 's siga militar, lo qu' es en las estrellas ab qua tothom s' hi fixa... es un deixé dels passats sigles y l' hem de pendre tal com es. ¡No hi ha remey!

* *

Aixís, jo 'm constitueixo astrólech, ja que are, fora en los dias de carnestoltas ningú vesteix lo cucurutxo punxagut.

Per ferme astrólech ab aquesta flema tinch un motiu poderosíssim.

De segur que si 'l Terso guanyava, no m'

escaparia jo de ser cremat de viu en viu per la Santa Inquisició... y ja sabrán vostés que l' Inquisició no cremava un sol home sense posarli per senyal la cucurutxa del astrólech.

Aixís donchs adelantemse als temps, y si guém astrólechs ja que encare no som víctimas del tribunal sagrat y respectable, que ab tanta gracia sabia fabricar *cedra herética*, ab que posar á la bugada del exemple, la conciencia mitj bruta dels llanuts que 'l suportavan.

Astrólech com soch, hi fet grans observacions sobre l' estrella ab qua, observacions que no es del cas esplanarlas, perque la ciencia com mes oculta y mes misteriosa, es sempre mes respectable.

Despres de aquestas observacions puch dir que l' actual estrella ab qua es l' esrella de qui dirian?

Tapinse 'l nas per sentirho: es l' estrella del *Niño Terso*.

Eil gira al rededor de un trono sense poder alcanzarlo, com lo cometa gira al rededor del sol.

Eil porta una qua de miasmas pestilents, com lo cometa la porta d'emanacions carbónicas.

Lo seu desitj per viu que siga, es entelat, com ho es també 'l brillo de l' estrella ab qua.

Está destinat á desapareixe y á amagarse vergonyosamente lluny de l' Espanya, la possessió de la qual avuy l' excita, com lo cometa que té trassada la seva órbita inmensa, destinat está á desapareixe també dels nostres ulls, tal vegada per milions de milions de sigles.

Y escoltin als sabis que han assegurat que si podia acostarse 'l cometa y barrejar las sevas emanacions ab la nostra atmósfera, tot lo mon s' asfixiaria, y calculin que seria de l' Espanya si Carlos lo Ximple podia reynar mes que fos un dia solzament.

Calculin ab tot aixó si la estrella ab qua no es la desdixada estrella de Carlos set lo desdixat.

Per la nostra part hi posariam las mans al foch, si no necessitessim las mans per un altre cosa.

Las necessitem avuy per tocar cada *batallada* y cada *repich*, que l' estrella carlista 'n tremoli.

Y tal vegada demá quan la patria, la llibertat y la república cridi l' auxili de tots los seus fills, las necessitarém per *estrellar*, aquesta *estrella* vergonyosa que ab la borla de la boyna per qua, ofusca 'l cel polítich de la nostra patria.

BATALLADAS

¡Quina tanda mes solemne ha dat lo Fijo á las partidas de l' ase de 'n Mora y dels dos capellans de Prades y de Flix!

Companias aisladas batentse ab milers d' homes... carlins que veyent las pessas d' artilleria apoyadas per pocas forsas s' hi rebatian, fugint dispersats á la primera granada que 'ls artillers los enviavan á modo de saludo... lo camp de Rodonyá sembrat de morts y de ferits, de boinas y de gechs, dels carlins que per escapar millor se posavan en mánigas de camisa... y 'ls soldats victoriosos venent á Tarragona los trofeos d' aquell combat glorios, tals com las borlas d' or dels cabecillas y la mula del capellá de Flix... ¡cuántas escenas dignas del valor dels nostras tropas!...

Hora es ja de que 'l govern cambihi 'l nom d' aquest valent batalló, que ab la seva sanch s' ha redimit bè massa.

Ja no es lo Fijo de Ceuta; batalló de la llibertat podria dirse 'n.

Sellos á las capsas de mistos, sellos á tot lo que 's compri que tinga un ral de valor... per tot sellos de guerra...

Ho sentim per lo que haurém de pagar. Pero pèls indiferents, pèls que no 's recordan de que hi ha á Espanya mes de setanta mil carlins alsats en armas... per aquestes /massa poch!

Si en lo degut temps haguessen complert ab son deber, avuy no 'n gemegariam.

Qui no vol selia, Déu l'hi dona bast.

Lo conde de Chambord ha publicat un altre manifest.

Despres d'ell están acordes casi tots los periódichs en que la restauració monárquica es impossible á Fransa.

Lo Terso francés mentres tinga per mortalla la bandera blanca passa per tot, y com que aixis com aixis no ha de ser rey, en ser puntós té sempre una satisfacció de tripas.

¡Quina escena mes conmovedora la que relata 'l corresponsal de un periódich!

Los ferits de las accions de Navarra habian arribat á Zabal; foren aconduhits en l' iglesia.

Pero 'ls convoys de provisions no arribavan, y era impossible ferlos caldo; ¡pobres mártirs de la llibertat! Las casas estavan vuydas; no hi havia en lloch una gallina, ni un colom, ni un trist cap de bestiar.

En un moment arriba un carro carregat de tocino, y en pochos instants fou repartit entre 'ls soldats que mal menjats y ab la pluja á l' esquena, se havian batut durant tota la jornada.

Quan los cuidants de l' hospital se 'n adonaren, la distribució estava ja feta.—Noys, digueren á uns soldats de la reserva de Leon, ¿no 'ns donariau una mica de la vostra racció pèls vostres companys ferits?—Y aquells valents que res havian menjat en tot lo dia y que no tenian esperansas de menjar l' endemá:—Prénguinla tota exclamaren ab plena espontaneitat: primer son ells que nosaltres.

Virtuts com la d' aquest exemple, sols entre l' exercit espanyol se veuhen.

Los efectes del progrés son irresistibles.

Tothom creya que 'ls carlins aixis que haguessen triunfat tornarian als capellans tots los béns que l' Estat vá pèndrels'hi.

Donchs ¡no senyors!

Los carlins de la rivera del Ebro van á trobar als particulars que 'nhan comprat y 'ls els fan torná á pagar.

Dèu... iglesia... capellans... frares... res: lo mateix que 'ls demagogos: la qüestió son quartos.

Los carlins de la provincia de Búrgos han assessinat al seu cabecilla Valdivieso.

Los boigs de tant en tant fan bitllas.

Los carlins han fusellat al brau tinent prusiá Herman, á dos oficials y á dotze soldats.

¡Quan comprendrém que no valen las Vascongadas y Navarra lo cabell de un sol dels nostres soldats?

¡Quan será que farém als carlins la guerra que 'ls carlins se mereixen?

Sis mil carlins se llansan sobre Teruel.

Cent xexanta guardia-civils tant sols guardneixen la capital; mes al primer toch d' alarma dos ó tres mil voluntaris se llansan á las murallas.

La lluyta es ferma y espantosa; mes res pot fer decaure l' ánimo d' aquells valents soldats de la República...

Los carlins creman l' arrabal; mes quantas vegadas intentan l' assalt de la població, altres tantas son retxassats ignominiosament.

L' empresa 'ls costa 34 morts, 45 ferits y 162 presoners.

Teruel conquista un llorer digne de sa germana. l' inmortal Zaragoza, y mostra l' exemple de lo que fora l' Espanya, si per tot arreu s' armava la milicia nacional.

Al arribar en Moriones al Nort vá ser acullit per l'exercit ab crits entusiastas de «¡Viva la República!»

«No pretenian los alfonsins que 'ns feya falta una bandera per combatre als carlistas?

Donchs l'exercit la sosté: es la bandera de la República: la bandera de la dignitat!

Los voluntaris de Barbará feren lo dissapte passat una sortida, y sabent que á Sarreal hi havia una ronda carlista, hi anaren, causant-lhi 6 morts y 12 ferits.

Barbará no es mes que un grapat de casas: los voluntaris que las defensan no passen de 150, á pesar de lo qual, cap facció s' ha atrevit á acostarshi.

Es que saben que cada un d' aquells valents té una república á l' ánima, y que fora una barbaritat anar á atacar als de Barbará.

A LA GLORIOSA MORT D'EN CONCHA.

SONET.

—¡Lluny lo repós! La llibertat perilla!—
y á eix crit patriótic que del cor exhala,
salva á Bilbao y al carlí acorralla,
y al déspota ambició l' orgull humilla.

Ja á Penya Muro esplendorosa brilla
sa espasa, y un nou triunfo ja senyala....
¡Mes ay! ¡hont vas, hont vas, traidora bala?
¡Oh!... ¡Plora, patria! Plora, infelís filla!

Sobre una trista, freda sepultura,
sagrari del que fou son esperansa,
llágrimas llansa un poble, d' amargura;
mes ¡oh soldat heróich! tranquil descansa,
que devant de ta fossa Espanya jura
venjansa darte, y ¡t dará venjansa!

TARAVILLA.

Un article notabilíssim ha publicat la *Gaceta dels camins de ferro*, periódich que no té res de polítich.

Se titula «*La semana infuusta*». Veus aquí alguns dels seus párrafos:

«La guerra-civil de Espanya no es un aconteixament purament local, de naturalesa interior y de interés sols pels espanyols: avuy renyeixen aquí la radera batalla la civilisació y l'antich règimen; y si las forsas semblan com equilibradas, si 'l despotisme y la barbarie obtenen en aquesta lluyta ventatjes que semblan increibles, se déu en lo fondo á que'l partit liberal no manté la lógica de sos principis, ni té autoritat, ni aixeca l'esperit públich, com l'aixecá en al pasada guerra-civil, perque 'l govern sosté precisament las tendencias y practica 'ls procediments dels enemichs á qui combat en los camps de batalla.

«Lo govern que s'apellida liberal té por á la llibertat; mes por á la llibertat que al absolutisme, y s'apoya en las prácticas d'aquest, y l'hi dona mes forsa ab las ventatjes que l'hi regonix per sa propia conducta, que la que pot pèndreli en los combats per medi de la forsa.»

**

Ocupantse després del presupuesto de'n Camacho, diu sobre la forcosa aplicació del sello de 25 céntims:

«Res pot compararse en monstruositat á n' aquest *delirium tremens* de la tiranía fiscal. Aquesta exacció, no sols es impracticable per lo vexatoria, sino irritant per la enormísima desigualtat ab que afecta. Lo magnat que compri un piano de Pleyel de 8,000 pessetas, pagarà cinch céntims, lo mateix que 'l manobra que compri una olla de Alcorcon, per fer lo menjar pels seus fills. La opulenta dama satisfará al tesor, al adquirir un aderés de diamants de 50,000 duros, la mateixa quota que una treballadora, al provehirse de un vano de ral; y l' obrer pagarà tant de contribució al comprar un pam de llí per apadassarse la camisa, com lo qui compri una pessa de vellut francés per decorar un palacio. Pèl senyor Camacho son iguals per lo que respecta al tribut, un cotxe magnífich y una pipa de terrissa, una custodia de brillants y una capsa de mistos, un quadro de Rubens ó de Murillo y una es-

tampa abigarrada de Sant Roch ó de la Verge de la Paloma.

Una altra clase de desigualtat consisteix en lo qui compri per exemple un fardo de sola de sabata de 150 lliuras, pagarà cinch céntims, mentres que 'l pobre ataconador que sols pot comprarne una petita cantitat per uns adops, pagara aquets mateixos cinch centims, y aixís en tots los cassos, pues la tal disposició abruma ab preferencia als compradors en petit.»

**

Y ab altres consideracions semblants s' esten l' anomenat periódich.

Per la nostra part nos abstenim de comentaris, limitantnos á traduhir los anteriors párrafos del article, pues tal com van las cosas, bé podria ser pecat á Barcelona lo que á Madrid no 'u es.

LA TORRE DE BABEL.

No deus ignorar lector
que hi hagué en los temps passats
uns tarambanas,
que de fer á Deu la por,
ajudantse tots plegats
tenian ganas.

No déus ignorar tampoch
que varen determinar
fer una torre,
y que fentla, al cap de poch
la tingueren dedeixar,
ab gran camorra.

Ja deus saber que la idea
de fer la torre á Babel
fou decidible,
per lograrne sa tarea
de escalar ab ella 'l cel,
¡cosa imposible!

Y que Deu al sé avansat
lo fet ab mala intenció,
per sa gran mengua,
va fer que quedés parat
parlant per sa confusió
cad' hu una llengua.

Y 'ls uns als altres es clar
no s' entenian y aixís
van deixar corre
l' afany de continuar
la seva empresa infelís
de fer la torre.

Puig bè van veure llavors
que Deu los dava un *miguel*
d' alló terrible,
y que molt plena d' errors
la idea d' arribá al cel
era imposible.

Are lector mirat trista
l' idea que al carlí enganya
com tot' hom veu:
que aquella es la gent carlista,
que Babel es nostra Espanya
y 'l poble es Deu.

Y també veurás que 'l poble
esbullant los plans malehits
que temps fa tenen,
los dona per cástich noble
la confusió de partits
que no s' entenén.

Y aixís veurán élls igual
que 'l poble 'ls te gran encono
encono horrible,
y que es sa idea bestial,
volguer arribar al trono...
¡cosa imposible!

GRSTUS.

Diuhén que ha mort lo cabecilla Marco d Bello de una febre tifoidea.

Per forsa havia de ser en Marco un dels cabecillas mes distingits.

La febra tifoidea es casi una malaltia massa decent per un carlí.

Lo tren de Madrid á Valencia fou robat dias endarrera en Venta la Encina.

Los lladres portavan boina y escapularis.
¡Está vist!

La degradació dels lladres ja no pot arribar mes enllá.

Robar senzillament, no té res de particular; pero robar ab boina, demostra que 'ls lladres han perdut ja tota noció de honor y de dignitat.

Respecte á la noticia que un periódich ha publicat de que corra l' rumor entre las donas romanas de haber baixat San Pere á conferenciar ab l' Pare Theodoli, dihentli que 'ls sufriments de la Iglesia tocaban á son fi, sabém per conducto autorisat que 'l fet es cert y que Sant Pere va dar aquet pas sense autorisació abandonant son puesto de porter, y que per dita falta se l' hi imposaren dos pesetas de multa, que va haber de satisfacer incontinenti, quedant ademés apercibit de ser declarat cesant si 's permet altra vegada usar de tal llicencia.

Trobantse un poble molt fret
en pró de l' arma carlista,
don Pau Carcunda, en sa vista,
va dictá l' següent decret:
«Ordeno que al mes breu toch
«d' acostarse tropa armada,
«tot lo poble á la vegada
«sens distinció fassi foch.»

En efecte: vingué 'l cas
que s' temia, y l' altre dia
la columna del Andía
per sas portas treya 'l nas.
—¡Y 'l poble feu sos debers?
¡va fer foch com se manaba?
—Sí, home, tothom ventaba:
s' encengueren mil brasers.

A. F. O.

Los carlins están d' alló mes contents.
Diuhén que ab motiu del sello que s' ha de posar á las capsetas de mistos, tornarém al temps de l' esca y de las podres fogueras.

Pero lo que succehirá es que passant pel carrer fumant un cigarro, per cad' home que are 'us demana foch, vos ne demanarán un centenar al menos.

Al temps dels carlins, jamay!

En Velasco ha llogat una casa á San Juan de Luz

De lloguer se 'n fá 12 franchs diaris.

Te fas bona-pacotilla
cap al estranger t' en vas,
vius com un gran senyorás...
No hi ha com ser cabecilla!

Los carcundas esperavan treure de Teruel un botí considerable.

Pero 'l porch se 'ls va tornar truja.

Vull dir que 'l botí se 'ls vá tornar botina.

Lo qu' es lo cop de botina que van rebre á la part del cos que la decencia calla, vá ser dels mes tremendos.

Un corresponsal de la *Correspondencia* que va ser pres dels carlins cuidant un hospital, explica ab molts vius colors lo bon tracte que l'hi foren, y lo molt que alguns lo divertiren ab son bon humor y fina atenció.

No sembla sino que la *Correspondencia* prepari un quart de conversió, per quan triuñin los carcundas, á fi de ser llavors la *Gaceta-oficiosa* d'aquells governs.

Ja'ns sembla que la llejim.

«Anoche dió su anunciada *soirée* el duque de Telaraña, con asistencia de toda la nobleza madrileña y del título catalan, marqués de «Caga-rahims», que accidentalmente se halla en esta capital.

«Sirvióse un espléndido chocolate y por la noche verificáronse unas graciosas sombras chinescas.»

Dos carlins de Olesa de Bonesvalls, acullits á indult, han encomenat la verola negra á alguns vehins de la seva població.

Lo rosse ab los carlins ja sabem que porta. Y lo mes estrany es que dihentnos negres á nosaltres, hasta la verola es negra entre ells.

En Vergara 's va donar la pau al absolutista... y miréu com nos ha pagan: criéu corps y 'ns treuran la vista.

A.

CANTARELLAS.

Son estrellas los téus ulls,
y un pinyonet ta boqueta;
vet' aquí lo que jo menjo
al dinar per escudella.

Nena de las trenas d' or,
per fi 't torno á enrahonar,
perque 'm tornis lo parayguas
que ahi al vespre 't vaig deixar.

J. T.

Ploras perque ab tú no 'm caso
després d' haverte enganyat?...
Senyal que 't vull bè nineta;
Qui 't vol bé 't farà plorar.

R.

Tres cosas tens que m' agradan
y avuy te las tinch de dir:
ets molt maca, molt rumbosa,
y sé que no 'm vols á mí.

Desde 'l dia en que 't vaig veure
que sempre mes hi estat trist:
y es que may podia creure
que 'm deixesis tal enfit.

C.

EPICRAMAS

Se moria un pecador,
y al anarlo á confessá
digué al pare confessor:
—Diguí pare capellá
¿Sab vosté, si hi ha carlins
en lo cel ahont tinch d' anar?
Si es que si, deixim estar:
Cada qual sab los seus fins!

P.

La Marieta á n' en Pauhet
quan lo varen reprobar,
l' hi va dár un no clá y net
y ell ab fúria va exclamar:
—Ja que veig que així 't propassas
me tiraré al mar, Maria.
Mes no puch... Tinch dos carbassas
y tampoch m' enfonzaria.

J. T.

La muller de 'n Cinto Nobas,
diu qu, es dona de molt pes,
y jo 'u crech, senyors, que n' es:
morin: pesa dotze arrobas.

Tinch un amich tant estrany
que tallant la part danyada
vol curar de una vegada
totas las classes de dany.

Un dia que 'l vaig trobá,
vaig dirli tot fent un ay:
—Tinch mal de cap!
—Aixó ray
Te 'l tallas me contestá.

J. R.

Cuentos

Un rasgo d'ignocencia:
—Mira noy, deya una mare al seu nen:
aviat tindrás un germanet: nos l'enviarán d'
América.

—Ay, ay, si? respongué la criatura ab molt
candor ¿qué ja 'u sab lo papá?

Se confesava un usurer.
—¿A quin tant per cent deixéu ios diners l'
hi preguntava l' pare capellá.
—Generalment al 9 per cent.
—Home, home: aixó es masa carregat: aixó
es escanyar al pobre: penséu que Déu estima
molt la caritat, y que desde 'l cel tot ho con-
templa.

—Per ço mateix los deixo al 9 responia l'
usurer. Mirant lo 9 desde 'l cel á Déu te de
semblarli un 6.

Un carlí que havia vingut á Barcelona á
cumplir una determinada misió, sopava á la
fonda del Pi.

—¿Qué hi ha noy? digué.

—¿Vol arrós ab peix, estofat...

—No.

—¿Vol bou á la doba, peix fregit, ab such'
platillo, llonsas?...

—Res d' aixó.

—Vol escarola, secas, un *guardia civil*...

Encare no sent un *guardia civil*, fuig lo carlí,
sense ni sisquiera pèndres la pena de dir: *Es-*
tigan bons.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR
de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls
ciudadans Mariano Cadenet, Pantomina, Zalt Stup, Nyoca,
Casilono y Manel Mirapeix.

N' han remesas que pera insertarse haurian d' esse arre-
gladas los ciudadans Pesols Tendres, Un Barbé, J Mayolas,
Café y Copa, Maco de ca 'n Xaret y Carnicer de Vilanova.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas,
fácils d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l' istil.

Ciudadá Mech. No podem insertar lo que 'ns envia.—Maca-
ri. Lo que 'ns remet tampoch fá per nosaltres.—Un Cómich.
Idem idem.—Un mateix. Lo mateix que al anterior.—Un
sarrianense federal. Ni mes ni menos que al que 'l precedeix.
—Poindexter. Idem idem.—Alt y prim. Idem idem.—Zab
Stup. Igual que als anteriors.—F. Mayolas. Idem idem.—
Café y copa. Idem idem.—Un que veu insertarém lo que 'ns
envia.—Joan Titas. Lo mateix l' hi dibèm.—Cabecilla Arra-
greña, etc. etc. Escolti. ¿Lo que 'ns remet ho ha transferit
de algun puesto? L' hi preguntém perque 'ns sembla haverho
llegit ja.—Trompet de Reus. De lo que 'ns envia n' aprofita-
rém un epigrama: alguna cosa de lo demés es molt violent, y

alguna altra sembla arreglat del castellá.—Un barbé. Aprofita-
rém una cantarella.—Mal catalá.—Encare que no un istil
gayre bó, te vosté un bon criteri, lo que farà que arreglem
alguna cosa de lo que 'ns envia.—Mut. Falta la solució á la
xarada que 'ns envia: per las solucions de la setmana pasada
va fer tart.—Un Ateo. La noticia que 'ns dona es personal y
molt grave, per lo que sols baix una firma coneguda de no-
saltres podriam admétrela.—Llarch de l' Hostia. Posat en
prosa insertarém lo seu quento.—Un montanyés. La poesia
que 'ns remet encare que deixa veure molt bon cuidado per
part de vosté, es poch espontánea, revelant esforços que des-
dubhen de la naturalitat que en tota poesia deu haverhi.—Boi-
xompifaig. Per lo mateix que vosté sab que millor es callar,
compendrá lo perillós que fora insertar la seva poesia.—Ges-
tus. Passarém la poesia que 'ns remet als redactors de *El*
Cañon Krupp: ells diran.—Pere Botero. La fabula está molt
mal versificada, y sembla impossible que havent fet una cosa
tant dolenta, haja fet unas cantarelitas ab una versificació tant
regular, encare que 'ls conceptes son molt gastats: espliquins
aquest misteri.—Magarrinyas. Vosté 's véu qu' es un bon
noy; pero la poesia que 'ns remet no es tant bona com vosté.
—Pantomina. Lo quento en vers que 'ns envia, la veritat no
lè lance.—Casilono. Serian molt bonstos seus epigramas, si-
no verdejessin tant.—M Mirapeix. Gracias á Déu, home, qu'
está bó! La seva poesia llimadeta pot anar: una de las can-
tarellas també.—Pesols Tendres. L' epigrama que 'ns envia
té un carácter massa local contra Tarragona: qua'sevol diria
que vosté es de Reus.—Carnicer de Vilanova. Lo concepte que
tracta 'l seu epigrama es gastadíssim: recordis de lo que haja
llegit en género epigramáich y veurá com no es nou.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del
últim número

Si de CA-MA-MI-LLA EN-TRES-SIS
un CARRO Bén carregat,
y á un preu Bén bó la venguessis
podrias compra' un soldat,
CIUDADÁ NYOCA.

Han endavinat totas tres solucions los ciuda-
dans Casilono, Un crach, Pantomina, Magarri-
nyas, Gestus y Manel Mirapeix.

Han endavinat las 1.ª y 3.ª los ciudadans
Pere Botero, Un que viu, Jaume Guater, Un
llarch de l' Hostia, R. Roma, Macari, Peret de
Sarriá, Café y copa, Maco de ca 'n Xaret y Car-
nicer de Vilanova.

La 1.ª no mes l' han endavinada 'ls ciudadans
Castillo, Rigodons y Un tiburon: y la 3.ª solza-
ment los ciudadans Trompet de Reus, Bernat, Cu-
ra, Vell Rata, Vell Fragnet y Oncle Pau.

XARADA

I.

Un carlí molt animal
que tercera 'l bras ferit
diu que *hú* pecat mortal,
n' está *segona* invertit.

Es qu' es molt l' hi diguí jo
que casi tots los llanuts
soldats de la religió,
de no morí estéu creguts!

¿Com es donchs que tu malvat
encare que dú *total*
tens lo bras atravessat
de una bala *federal*?

CARNICER DE VILANOVA.

II.

¿Primera ball del dos
prima tróbeu tot vos?

PANTOMINA.

ENDAVINALLA TRENCA CAPS.

Ab una A es una familia,
ab la E l' avi ho sol fer,
ab la I ho fá 'l perruquer,
ab la O n' es molt l' Emilia.

Dona de nació estrangera
es lector ab una U,
y ja 'u tens tot de segú
acertant sols la primera.

PAU PALLÉS.

(Las solucions en lo próxim número.)